

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/139/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317210308
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2317210308.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Ľubica Bundzelová a JUDr. Eva Behranová v právnej veci žalobkyne: P. A., narodená X.X.XXXX, bytom J. V. XXX/X, U., zastúpená splnomocnencom: Občianske združenie Centrum správnej pomoci Galanta, IČO 51 412 802, so sídlom Staničná 1702/10, Galanta, proti žalovaným: 1. Všeobecná úverová banka, a.s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., IČO 36 857 513, so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, 2. Dražby a aukcie, s. r. o., IČO 36 751 642, so sídlom Flámska 1, Martin, zastúpený splnomocnencom: AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., IČO 36 865 036, so sídlom P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, o určenie neplatnosti právnych úkonov a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 15Csp/113/2017-412 zo dňa 7.3.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaní **m a j ú n á r o k** voči žalobkyňi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovaným v 1. a 2. rade právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 137 písm. c), d) Civilného sporového poriadku, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 34, § 37 ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka, § 257 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobkyňa dňa 17.2.2012 uzatvorila so žalovaným 1. Zmluvu o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U 600629-12 zo dňa 17.2.2012, v súlade s ktorou poskytol žalovaný 1. žalobkyňi úver vo výške 8 295,88 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť prostredníctvom mesačných splátok vo výške po 125,90 eur (z toho 3,75 eur poistenie nehnuteľnosti). Dátum splatnosti prvej splátky bol 20.3.2012 a poslednej 20.2.2022. Úver bol poskytnutý jednorazovo s ročnou úrokovou sadzbou 7,23 %, ročnou percentuálnou mierou nákladov 7,67 % (priemerná RPMN 11,62 %). Žalobkyňa sa so splácaním úveru dostala do omeškania, v dôsledku čoho bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru a žalovaný 1. pristúpil k realizácii záložného práva zriadeného zmluvou o zriadení záložného práva, a to formou dobrovoľnej dražby. Náležitosti zmluvy, ktoré žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že zmluva neobsahuje, vzhľadom na uvedené, napádaná zmluva obsahovala. V priebehu konania bolo súdu prvej inštancie oznámené, že od výkonu dražby bolo upustené.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštalácie tým, že zmluva bola uzatvorená slobodne a vážne a z bodu 6.8 zmluvy o úvere vyplýva, že zmluva nebola uzatváraná v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, pričom zmluvné strany si jej obsah pred podpisom prečítali, tomuto porozumeli a svojimi podpismi s ním vyjadrili svoj súhlas. Súd prvej inštalácie mal zato, že zmluva spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti, pričom nespadá pod režim zákona č. 129/2010 Z. z. vzhľadom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z.. Nedostatky zmluvy, na ktoré poukazovala žalobkyňa a pre ktoré by mala byť predmetná zmluva o úvere neplatná a poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, by podliehali kontrole súdu v prípade, ak by išlo o zmluvu uzatvorenú zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., čo však v danom prípade splnené nie je. Z hľadiska právnej kvalifikácie žaloby sa v tomto konaní jedná o určovací žalobu (výrok I. a II.) podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku. Žalobný návrh súd prvej inštalácie podradil pod ustanovenie § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, pretože ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti, kde však možnosť podania tejto žaloby podľa zákona je podmienená osobitnou právnou úpravou, pričom žiadny osobitný zákon možnosť podať takúto žalobu neupravuje. Z tohto dôvodu súd návrhu o určenie neplatnosti zmluvy a o určenie, že úver z tejto zmluvy je bezúročný a bez poplatkov nemôže vyhovieť. Žalobkyňa v konaní neprodukovala tvrdenia a dôkazy, ktorými by potrebný naliehavý právny záujem osvedčila a tento naliehavý právny záujem nezistil ani súd prvej inštalácie pri svojom hodnotení právneho vzťahu strán sporu. Nakoľko súd z vykonaného dokazovania nemal preukázaný nárok na vyhlásenie uzatvorenej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, nemal tak preukázaný ani nárok na vydanie finančného zadosťučinenia (výrok VII). Súd prvej inštalácie mal za to, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom. Rovnako tak súd prvej inštalácie v priebehu konania nenašiel ani žiadny dôvod neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva. K uplatneniu práva žalovaného 1. na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, a preto nebolo možné žalobe vyhovieť ani vo výroku III., nakoľko možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti poskytnutého úveru bola riadne dojednaná. K určenie neplatnosti právnych úkonov smerujúci k dražbe a týkajúci sa žalovaného 2. (výrok IV. a V) súd prvej inštalácie uviedol, že v priebehu konania bolo preukázané, že od dražby nehnuteľností špecifikovaných v žalobnom návrhu, ktoré sú vo vlastníctve žalobkyne bolo upustené, teda žaloba v tejto časti stratila akékoľvek opodstatnenie. Z uvedených dôvodov súd prvej inštalácie žalobu zamietol ako celok, nakoľko táto bola nedôvodná v celom jej rozsahu.

5. Súd prvej inštalácie úspešným žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže mal za to, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, nakoľko žalobkyňa v danom konaní vystupovala ako spotrebiteľ - slabšia strana, pričom priznanie náhrady trov konania sa súdu prvej inštalácie javilo ako neprimeraná tvrdosť voči žalobkyňi, ktorá sa na súd obrátila v domnení, že dochádza k porušeniu jej spotrebiteľských práv.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštalácie podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštalácie sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrárne rozhodnutie. Žalovaný 1. voči nej použil neprijateľné zmluvné podmienky a nečestný postup, teda porušil § 3 ods. 3 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštalácie sa nevyporiadal s mnohými námietkami a v konaní sa nimi nezaoberal, aby zistil skutkový stav pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštalácie ignoroval jej námietky, ona má za to, že zmluva, ktorej predmet nie je dodaný, je neplatná od počiatku, pričom ide o absolútnu neplatnosť, na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti. Uviedla, že bola uvedená do omylu a dodávateľ o tom musel vedieť a tak ide o neplatný právny úkon s poukazom na ustanovenie § 49 Občianskeho zákonníka, pričom ide o neplatný právny úkon i s poukazom na ustanovenia § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka, o neplatné právne úkony dodávateľa i jej samotnej, pretože som nevedela posúdiť dôsledky právnych úkonov zakotvených v úverovej zmluve a zmluve o zriadení záložného práva, pretože nemá právnické vzdelanie a celý proces uzatvárania zmlúv trval približne 15 minút. Súd je povinný podrobiť súdnej kontrole každú spotrebiteľskú zmluvu, je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere, aká je vo veci samej, upravujúca podľa zistení tohto súdu sankciu v neprimerane vysokej výške na ťarchu spotrebiteľa. Súdu prvej inštalácie vytýka vyhodnotenie podanej žaloby ako procesne nespôsobilého nástroja ochrany, resp. ohrozených práv žalobkyne. Tu poukazujem na Ústavu Slovenskej republiky, ktorá jej umožňuje podať žalobu na ochranu jej práva, nikto nie je spôsobilý spochybníť toto jej právo, ani samotný súd. Ona produkovala i tvrdenia i dôkazy, ktorými osvedčila naliehavý právny záujem. Vo všeobecnosti treba vychádzať pri posudzovaní prejednávanej veci z toho,

že nalievavý právny záujem na určovacej žalobe je vtedy, ak je tu daný aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno inými právnymi prostriedkami odstrániť, pričom nie je dôležité ako táto neistota vznikla. Vytýka súdu prvej inštancie, že sa mylí v konštatovaní v rozsudku, pretože neexistuje podľa zákona nárok na vyhlásenie uzatvorenej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, a preto nemohol ani byť takýto nárok preukázaný, keďže zákon o spotrebiteľských úveroch pozná pojem bezúročný a bezpoplatkový úver. Súd prvej inštancie ignoroval skutočnosť, že medzi stranami bola uzavretá spotrebiteľská zmluva a bezpochyby je nutné prihliadnuť na ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil namietané skutočnosti vo veci začatia výkonu záložného práva žalovaným 1. a dobrovoľnou dražbou žalovaným 2.. Žaloba je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) iná žaloba. Ona sa nachádza v neistom postavení, pretože teraz nie je jasné, určité, ani zrozumiteľné, ktoré práva a povinnosti vyplývajúce zo zmlúv medzi stranami sú platné, ak došlo zo strany dodávateľa k porušeniu práva v dôsledku jeho konania na základe zmlúv uzavretých medzi stranami a tieto porušenia spôsobili právnu neistotu v zmluvnom vzťahu. Žiada odvolací súd, aby v tomto konaní preskúmal a odôvodnil záver súdu o upustení od dobrovoľnej dražby, pričom tento má znamenať, že viac nebude zasahované do jej práv a právom chránených záujmov v takom rozsahu, že sa predíde ďalšej dražbe a zároveň ďalšej žalobe. Má za to, že pomery a vzťahy medzi stranami sú ohrozené neistotou a teda predstavujú nebezpečenstvo budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom. Žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec na nové prejednanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaní odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodali.

8. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadril žalovaný 1.. Vo vyjadrení uviedol, že písomné vyhotovenie rozsudku je ako celok zreteľné, jasné a porozumiteľné, prehľadne štruktúrované, pričom obsahuje opis prednesov a vyjadrení žalobcu i žalovaných, spolu s nevyhnutnou a rozsahom prijateľnou citáciou príslušných právnych predpisov, ktoré sa na prejednávajúcu vec vzťahujú a ktoré boli vzaté do úvahy pri rozhodovaní súdu vo veci samej, taktiež skutočne vyčerpávajúce informácie o vykonanom dokazovaní. Rozsudok tak dáva jasné, matériu vyčerpávajúce a argumentačne podložené odpovede na nosné, zásadné a základné otázky prejednávanej veci. Berúc do úvahy vyššie uvedené, s ohľadom na znenie odvolania žalobcu je možné uviesť, že pramení jedine v neochote žalobkyne akceptovať právny názor vo veci konajúceho súdu prvej inštancie. Vo svojom odvolaní tak žalobkyňa v podstate len opakuje svoj pohľad na vec a snaží sa nájsť v odôvodnení rozsudku údajné nedostatky, ktoré by mali mať za následok jeho revíziu, či zrušenie v odvolacom konaní. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vo výroku vecne správny.

9. K vyjadreniu žalovaného 1. k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že zotrvávam na podanom odvolaní, ktoré je právom každého, v koho neprospech bol rozsudok vydaný. Ona nežiadala súd, aby sa stotožnil s jej pohľadom na prejednávajúcu vec, na súd sa obrátila, pretože boli porušené jej práva a právom chránený záujem, pretože žalovaní 1., 2. zasiahli do jej vlastníckych práv a práv na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, do práva vlastníť majetok a do práva na ochranu obydľia, pričom ide o ústavne garantované práva. Žalovaní 1., 2. jej spôsobili ujmu na právach, čo bolo v konaní dostatočne preukázané, vystavili ju strachu, neistote a obave o stratu majetku na zabezpečenie dôstojného života i najbližšej rodiny. Žalovaní 1., 2. chceli bez jej súhlasu vykonať dražbu jej majetku, rodinného domu, v ktorom majú obydľie jej rodičia - starobní dôchodcovia a jej brat, ktorý je invalidný dôchodca. V tomto konaní súd prvej inštancie o ničom nerozhodol, hoci sa domáhala, aby súd rozhodol podľa ňou navrhovaného rozsudku. Je nesporné, že za úver poskytnutý žalovaným 1. vo výške 8.295,88 eur zaplatila 10.449,70 eur. Žiada, aby súd rozhodol o žalobnom návrhu, keďže má právny záujem na tom, aby rozhodnutím súdu bolo určené právo, či je úverová zmluva platná alebo neplatná a s ňou súvisiaca zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, pretože je to pre ňu rozhodujúce a slúži potrebám praktického života. Jej žalobou sa dosiahne vytvorenie pevného právneho základu pre právny vzťah medzi účastníkmi sporu a môže sa ňou predísť žalobe na plnenie.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom

predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka v odvolaní použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

11. Predmetom konania je nárok žalobkyne na určenie neplatnosti Zmluvy o poskytnutí úveru HypoPôžička č. 600629-12 zo dňa 17.2.2012 a Zmluvy o zriadení záložného práva uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným 1., na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo dňa 17.2.2012, ktorý poskytol žalobkyňi žalovaný 1., na určenie, že žalovaným 1. použitá okamžitá splatnosť záväzkov - neprimerane vysoká sankcia spojená s neplnením záväzkov je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 4) písm. k) Občianskeho zákonníka, na určenie neplatnosti právnych úkonov záložného veriteľa Všeobecná úverová banka, a.s. smerujúcich k realizácii výkonu záložného práva zo Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 600629-12, na určenie neplatnosti právnych úkonov dražobníka Dražby a aukcie, s.r.o. smerujúcich k realizácii dobrovoľnej dražby nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX katastrálneho územia J., obec J., okres Nitra - parcely registra "C" evidované na katastrálnej mape, parcelné číslo 97, záhrady vo výmere 716 m², parcelné číslo 99/1 zastavané plochy a nádvoría vo výmere 655 m², parcelné číslo 99/2 záhrady vo výmere 1 172 m², rodinný dom vo vlastníctve žalobkyne a na zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 1 000 eur. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

12. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

13. Žalobkyňa podala odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) Civilného sporového poriadku.

14. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

15. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil,

zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

16. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

17. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobkyňa sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

18. Žalobkyňa ďalej v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

19. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

20. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalobkyňa v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto

prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

21. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

22. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivito, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovanou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

23. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

24. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

25. V prejednáwanej veci súd prvej inštancie posudzoval opodstatnenosť a dôvodnosť žalobkyňou uplatnených nárokov, ktorá vznikli v súvislosti so Zmluvou o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U 600629-12 zo dňa 17.2.2012 a Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 600629-12 zo dňa 17.2.2012.

26. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala (mimo iného) určenia neplatnosti zmluvy o poskytnutí úveru, zmluvy o zriadení záložného práva, bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo je celkom zrejme žaloba spadajúca pod ustanovenie § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Žaloba v zmysle tohto ustanovenia je však prípustná len vtedy, ak určenie právnej skutočnosti vyplýva z osobitného predpisu. V niektorých prípadoch hmotné právo (osobitný predpis) pripúšťa žaloby na určenie

právnej skutočnosti, ktorou je neplatnosť (prípadne neúčinnosť) právneho úkonu alebo neplatnosť konania, ktoré je „podobné“ právnomu úkonu (dražba, rozhodnutie valného zhromaždenia). Takýmito žalobami sú napríklad žaloba na určenie neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru (§ 77 Zákonníka práce), žaloba nájomcu na určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu (§ 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka), žaloba na určenie neplatnosti dražby (§ 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách), žaloba veriteľa na určenie, že dlžníkovými právnymi úkonmi sú voči nemu neúčinné (§ 42a Občianskeho zákonníka). Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Preto napr. výrok rozsudku, že kúpna zmluva je neplatná, nemá výpovednú hodnotu, či je v čase jeho vyhlásenia vlastníkom veci žalobca, alebo niekto iný. Žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, ktorý nevyplýva z osobitného právneho predpisu, je potrebné považovať za vadný.

27. Podaná žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o poskytnutí úveru, zmluvy o zriadení záložného práva, bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, je teda nepochybne žalobou o určenie právnej skutočnosti, ktorá (ako už bolo konštatované vyššie), môže byť v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku podaná iba, ak takáto možnosť vyplýva z osobitného predpisu. Zároveň nejde ani o iný druh žaloby, než sú uvedené v ustanovení § 137 Civilného sporového poriadku, ktorý je prípustný za predpokladu, že osobitný predpis vyplýva z hmotného práva. Hmotné právo musí založiť oprávnenie súdu rozhodnúť tak, že výrok rozhodnutia neznie ani na splnenie povinnosti, na usporiadanie práv a povinností, ani na deklaratórne určenie (ne)existencie práva, či právnej skutočnosti. Rozlišovacím kritériom pre takýto iný druh súkromnoprávnej žaloby, s petitom neuvedeným v ustanovení § 137 Civilného sporového poriadku, je právny dôvod tvrdeného práva.

28. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že na požadovanom určení neplatnosti zmluvy o poskytnutí úveru a zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru osvedčila v konaní pred súdom prvej inštancie naliehavý právny záujem, odvolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť (v zhode so súdom prvej inštancie), že v danom prípade sa na právny vzťah strán nevzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), keďže v zmysle ustanovenia § 1 ods. 3 písm. c) uvedeného zákona spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti. V danom prípade ide nepochybne o nárok z hypotekárneho úveru zabezpečeného záložným právom k nehnuteľnostiam, preto sa na právny vzťah strán zákon o spotrebiteľských úveroch nevzťahuje, preto záver súdu prvej inštancie v tomto smere je možné považovať za vecne správny. Vzhľadom k uvedenému tak v súdnom spore neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého ustanovenia sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Keďže osobitný predpis (zákon o spotrebiteľských úveroch), ktorý bez ďalšieho dáva spotrebiteľovi právo domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj určenia, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov, sa v prejednávacom prípade neaplikuje, náležite súd prvej inštancie konštatoval, že takáto žaloba je neprípustná. Vyriešiť otázku, t. j. spor, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno totiž v konaní o žalobe na plnenie (o splnení povinnosti zaplatiť určitú peňažnú čiastku), ktorá má prednosť pred žalobou na určenie, v ktorom konaní o žalobe na plnenie by sa otázka neplatnosti zmlúv riešila ako otázka predbežná, od ktorej by sa odvíjal úspech žaloby.

29. Na tomto základe sú tak nedôvodné námietky žalobkyne o danosti naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení právnych skutočností, pričom rozhodovať o určení právnej skutočnosti možno len za podmienky, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Právna úprava nepripúšťa rozhodovať o určení právnej skutočnosti za podmienky danosti naliehavého právneho záujmu, ten je pri rozhodovaní o určovaní právnej skutočnosti právne irelevantný. Keďže žiaden osobitný predpis (hmotné právo) v preskúmanom prípade žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o poskytnutí úveru, zmluvy o zriadení záložného práva, bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nepripúšťa, je takáto žaloba procesne neprípustná a nemožno jej vyhovieť. Z uvedených dôvodov tak bolo namieste zamietnutie žaloby v časti požiadavky na určenie neplatnosti zmluvy o poskytnutí úveru, zmluvy o zriadení záložného práva a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

30. Rovnako správne súd prvej inštancie zamietol žalobu i v časti požiadavky na určenie, že žalovaným 1. použitá okamžitá splatnosť záväzkov je neprijateľná zmluvná podmienka podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, keď podľa žalobkyne sa má jednať o neprimerane vysokú sankciu spojenú s neplnením záväzkov. Právo veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky od dlžníka pre nesplnenie niektorej splátky vyplýva priamo z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, ak to bolo medzi stranami záväzkového vzťahu dohodnuté (čo je aj prejednávany prípad) alebo určené v rozhodnutí, pričom vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy je modifikované ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Účelom inštitútu straty výhody splátok je ochrana veriteľa pre prípad, že dlžník dohodnutú splátku neuhradí vôbec, ale aj pre prípad, že dohodnutú splátku neuhradí riadne a včas. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nezdôvodnila, prečo by dojednanie o strate výhody splátok malo napĺňať znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky a ani odvolací súd nevzhladol v tomto dojednaní žiadnu neprijateľnosť, keďže niet žiadneho dôvodu vylúčiť žalovaného 1. z realizácie jeho práva vyplývajúceho zo zákona. V tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie o tejto otázke (odsek 25. rozsudku) a k jeho záverom nemá viac, čo dodať.

31. Čo sa týka požiadavky žalobkyne na určenie neplatnosti právnych úkonov žalovaného 1. ako záložného veriteľa a žalovaného 2. ako dražobníka k smerujúcich k realizácii výkonu záložného práva a dobrovoľnej dražby, správne súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba v tejto časti stratila akékoľvek opodstatnenie, a preto ju zamietol. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že od dražby nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne bolo upustené, teda rozhodovanie o týchto požiadavkách žalobkyne sa stalo bezpredmetným.

32. Napokon si žalobkyňa uplatnila požiadavku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.000 eur, pričom súd prvej inštancie nepovažoval tento nárok za preukázaný, nakoľko nemal preukázaný ani nárok na vyhlásenie zmluvy o poskytnutí úveru za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie ignoroval jej námietky a rozhodol v rozpore so zákonom, keďže žalovaný 1. ako dodávateľ použil voči nej neprijateľné zmluvné podmienky a nečestný postup.

33. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

34. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať najmä jeho účel. Aj keď sa dá predpokladať, že bolo zamýšľané hlavne na podporu aktivít spotrebiteľských združení, ktorým iné majetkové nároky neprislúchajú, nie je vylúčené, aby bolo priznané aj spotrebiteľovi, ak porušenie práv alebo povinností stanovených právnymi predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (K. Csach: Štandardné zmluvy, 2009). Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. V striktnom význame žalobkyňa nebola tou, ktorá úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti, keďže v konaní v prejednávanej veci bola jej žaloba v ostatných požiadavkách zamietnutá, teda s uplatnením jej nároku na určenie neplatnosti zmluvy o poskytnutí úveru, zmluvy o zriadení záložného práva a bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru bola žalobkyňa neúspešná. Pokiaľ tak žalobkyňa žalobou úspešne neuplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, resp. nepreukázala úspešne uplatnenie takéhoto porušenia práva alebo takejto povinnosti v tomto či inom konaní, čo je podmienkou pre priznanie jej práva na primerané finančné zadostučinenie, neboli naplnené podmienky rozhodné z hľadiska hypotézy tejto právnej normy. Z uvedených dôvodov tak súd prvej inštancie správne konštatoval neopodstatnenosť nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.000 eur a žalobu i v tejto časti zamietol.

35. Rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s podanou žalobou. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán. Pritom sa odvolal na konkrétne právne predpisy, ktoré správne aplikoval na prejednávaný spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o nepreukázaní nároku uplatneného žalobkyňou. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

36. Žalobkyňa použila aj odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), d), e), g) Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa však bližšie nezdôvodnila tieto použité odvolacie dôvody a odvolací súd nezhliadol v konaní vady, ktoré má na mysli toto ustanovenie.

37. Odvolací súd v prejednáwanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú naplnené.

38. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

39. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania (odvolaním osobitne nenapadnutého a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), potvrdil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešným žalovaným priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

41. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).